päraſt tegi ſee ettewiskamine temale walu ja tema uinus kibedate piſaratega magama.

* * *

See oli palju aastate eeſt olnud. Luiſe oli wälja läinud weikeſt poeſt turu ääres, ühesſe uhkesſe majasſe, kui auuſa kaupmehe Rau õnnelik abikaaſa, ja ema ja tädi oliwad weel õitſewateſt lapſe-lasteſt rõõmu tunnud, enne kui ka nemad wanaſt perekonna-majaſt wälja läkſiwad, ſeda ühe waikſe rahupaiga wasta wahetates. Luiſe oli ſeda weiket kurbtuſt räägitud liiſu-pääwal ammu juba unustanud; ſee ei olnud temale ehk mitte üht korda enam meele tulnud, kui Paastukuul lauljad liiſuwõtjad tema kenaſt majaſt mööda läkſiwad. Noor Luiſe on wanaks ſaanud ja on koju läinud, kui elatanud emake, kui heade laste armaſtatud ja austatud ema ja tema mees on tema mälestuſt kalliks pidanud.

Seal oli ſiis ka jälle üks liiſu-pääw, üks õige kena, pääwapaiſtne pääw weel peale ſelle, kuna muidu ſagedaſt Paastukuu teine pääw üks wihma- ja ſopa-pääw on, ja käies ja ſõites, lauldes ja hõiskades, nagu kaugete aastate eeſt, tuliwad liiſuwõtjad jälle ſiſſe. Nemad laulſiwad wanu ſoldatilauluſi, kuida nende iſad ja wana-iſad laulnud, ehk laulſiwad ka teiſi iluſaid lauluſi wanaſt aeaſt, mida waſt nüüd jälle on auuſtama hakatud.

Wana herra Rau ſeiſis oma maja aknal, uulitſa pool, ja waatas noorte meeste mööbamiſt. Tema iſe oli ka ühel aeal ſoldat olnud, kus trompeti puhumiſel tõſi taga oli; temal näitaſiwad aga noored mehed iga aastaga nõdremaks ja weikemaks jääma, kui tema aeal.

Seal koputati ukſe peale ja ſiſſe astus üks talumees heas riides, umbes wana herra Rau wanuduſes. „Mis Teie ſoowite, ſõber?“ küſis Rau päraſt teretamiſt.

„Herra“, algas talumees natuke kartlikult, „kas ei ole Teil mitte üks tütar weikſeſt poeſt turu ääres prauaks?“

Kaupmees ei ſaanud kohe aru, mis talumees tahtis, wastas aga päraſt lühikeſt järelmõtlemiſt: „Ja, minu õnnis abikaaſa oli paelategija Müller'i tütar turu ääres, tema on aga juba kuus aastat ſurnud.“ „Herra, — minul on midagi ſüdame peal . . .“ algas talumees jälle wiiwitates. — „Rääkige wälja,“ julgustas kaupmees lahkeſt.

„Waadake,“ algas talumees jälle ja waatas põranda poole, „mina olen wiiskümmend aasta eeſt liiſu-wõtja olnud.“ — „Mina olin ka ſoldat,“ ütles kaupmees. — „Ja, aga, ſelle juures on midagi iſeäraliſt,“ — rääkis talumees pitkamiſi edaſi; „minu nimi on Jakob Thüringer . . .“ ja jutuſtas nüüd aega mööda kõik ſeda lugu lintideſt